

SOMOGYI FERENC

Telefónia (Nő az utcán)

(3. HELYEZETT)

– Jézus! Buddha! Mohamed! Hol vagytok? Gyertek ide a gazdihoz!

Nem. Nem jó, Anita. Nem hallgatnak rá. Pedig valami ilyesmi. Azt mondtad, valással kapcsolatos. Hogyan? Mondjak görög istenneveket?

– Zeus! Poszeidón! Hádész!

Nem, ezek sem jók. Nem ismerős. Pedig Aliz mondta. Egyszerű, rövid nevek. Ott voltál te is, amikor rám bízta őket. Te sem emlékszel? Anita! Anita, itt vagy? Gondolkodsz. Az jó. Nekem most nem megy. Korán van. Nem is keltem volna fel, ha ezek a kis dögök fel nem ébresztenek. Még hajnalban löttem eléjük kaját, amit Aliz anyja odarakott, így éhesek nem lehettek. Gondoltam, le kell jönni velük. Alig lépek ki a kapun, mind a három elszelelt, amerre látott. Igen, tudom, nem mehettek messzire. Azért szólítgatom őket. Azt mondod sztárok nevei?

– Jude Law, Brad Pitt, Di Caprio!

Nem jó. Próbáljam meg régebbiekkel? Nem jut eszembe egy sem. Csak ne zúgna ennyire a fejem. Nem megy. Mit mondasz?

– Chaplin, Brando, Mastroianni!

Nem, semmi. Ennyire azért nem intelligens Aliz. Szerintem tök megjártssza magát. Szerencséje, hogy Robertónak így is kell. Elfogadja ilyen fellengzősnek. Ilyen szavakat használ Aliz, hogy regresszív, komparatív, meg diszfunkció. Csak szajkózza, amit az egyetemen hall, és mindenki csak bólogat körülötte, hogy igen, okos vagy, pedig szerintem azt sem tudja, hogy ezek a szavak mit jelentenek. Jó én se, de én kozmetikát tanulok. Nekem nem kell felválni. Amit csinállok, az beszél helyettem.

– Rihanna, Beyonce, Shakira!

Csak próbálkozom. Ki tudja. És nézd csak, idejött egy bobtail. Tudom, nem ilyet keresek. Bár azt sem, hogy néznek ki. Vagy milyen színűek. Azt hiszem, fehérek. Vagy feketék? Nem. Nem feketék. Nem emlékszel? Miért nem válaszolsz? Micsoda? Pasi van nálad? És velem dumálsz? Nyomás vissza az ágyba! A neveket? Majd megoldom. Puszika.

Szia Anya! Te kerestél az előbb is? Bocs, hogy nem vettem fel. Anitával próbáltunk rájönni, mi lehet ezeknek a kutyáknak a neve, amiket Aliz bízott rám, amíg elment nászútra. Itt állok az utcán, mindenki engem bámul. Igen. Felöltöztem. Nincs kinn a mellem. Segíts már! Azt tudjuk, hogy híres emberek után nevezte el őket. Biztos?

– Elvis, Lennon, Jagger!

Anya, te hívnád így a kutyáidat? Nem, persze, hogy nem jöttek. Miért hívtál? Szedtél paradicsomot a kertben. Retket is. Tudom, hogy szeretnéd. Akkor sem megyek. Itt állok az utca közepén. Segíts. Többre mennék vele. Nem érdekel Robertó. Tudom, hogy Róbert. De nekem így jobban tetszik. Jobb a hangzása. Van dallama. Nem érdekel, anya! Nem költözök haza. Hagyj már élni. Találtam lakást, nem nagy, de nekem elég. Igen, világos. Ne nézd meg. Jó lesz. Szia Anya!

– Kanga, Füles, Malacka!

Ki hívna egy kutyát malackának. Teljesen bediliztem. Mi van már? Anya! Most nyomtalak ki. Mit üzen apa? Szerintem reménytelen.

– Beckham, Messi, Ronaldo!

Persze, hogy semmi. Mit gondoltál? Anya! Ne! Nem akarom hallani! Százszor mesélted. Apát a legjobb barátnőd esküvőjén ismerted meg. Nekem nem volt ilyen szerencsém. Nem ismertem meg tegnap senkit. Azaz igen, de annak a pasinak Anita jobban tetszett. Szerintem most is ott van nála. Nem. Nem vagyok szerelmes Robertóba. Jó, egy éve még igen. Tehetek róla? Aliz szebb. Okosabb. Ő nyert. Ő vitte Robertót. Én csak néző voltam. Anya, nem tudtam Alizzal harcolni. Egyszer, még az elején, láttam mennyire hajt a fiúmrá. Folyton a haját babrálta, és negédesen mosolygott Robertóra, az pedig itta minden szavát, pedig szerintem ő sem értette, amit Aliz a középkori kultúráról beszélt. Aztán azt éreztem egy idő után, hogy ezek a jelenlétemben flörtölnek. Néztam egyikről a másikra, és már csak düh volt bennem, düh, amitől nem láttam, nem hallottam, csak arra emlékszem, hogy Robertó fog le, és az ujjaim közt Aliz fekete hajszájai voltak. Aliz ordított, hogy megöl, de láttam rajta, hogy csak színészkedik. A szemében mosoly volt, elégedettség. Tudta, ő győzött. Anya, azt hittem, nem élem túl. Tegnap pedig, az esküvőjükön, koszorúslány vagyok, és rám bízta a nászajándékba kapott kutyáit. Normális vagyok én?

Várj, Erika keres. Mit szeretnél nővérkém? Gratulálni. Hogy nem nyomtam a tortát Aliz arcába? Szerinted lekezelően bánt velem? Észre sem vettem. Én jól éreztem magam. Amíg rám nem bízta azokat a kutyákat. Csak tudnám, mi a nevük. Elcsatapultak, és nem tudom visszahívni őket. Van ötleted? Mondj három nevet, ami először eszedbe jut.

– Ady, Babits, Kosztolányi!

Ugye, te sem gondoltad komolyan. Aliz ennyire nem értelmiségi. Igazad van, én kértelek. De tudod mit?

– Kutya1, kutya2, kutya3!

Na, ennyit nézek ki Alizból. Persze, tudom, a sértettség beszél belőlem. Nem én lettem Édervári grófné, és nem én fogok a kastélyban lakni. Igen, rosszul esik. Kihúztad belőlem. De nem fáj. Hidd el. Már nem. Csak a hiúságom sérült. Most látom, itt a bazárban akció van. Veszek hiúságragasztót. Lehet alkudni is. Megalkudni. Mi mást tehetnék. Neked magyarázzam? Te is így jártál. Egy gitáros tetszett, bejártatok együtt az egész országot, aztán hozzámmentél egy vízvezeték-szerelőhöz. Ez van. Ki-

fulladtatok. Nem kapaszkodtatok eléggé egymásba. Értem én. Ne kiabálj! Tudom, hogy anya beszélte tele a fejed, hogy milyen ügyes, jókezű gyerek a Pisti. Ennek van egzisztenciája, a Valternek meg miye van? Ötlete. Terve. Csak pénze nincs. Nem is lesz. El fog kallódni. Te pedig a biztosat választottad. Így van jól. Néha pedig meghallgatod Valter legújabb szerzeményét a rádióban. Neked is kell magánélet. Nem irigyli senki tőled. Te se irigyelj, és legfőképp, ne szánakozz. Elviselek mindent, de azt nem, hogy lépten-nyomon lesajnálnak. Tegnap is a karom simogatták egész este. Elég volt. Van élet az Édervári família nélkül is. Vagy mégsem? Aliz keres. Ideje már.

Persze, hogy én hívtalak. Többször is. Ja, te vagy Robertó? Aliz hol van? Kellene a kutyák neve. Elcsatangoltak. Itt lehetnek valahol. Persze, füttyentsek. Ha tudnék. Erre sem tanítottál meg. Jó volt az út. Szép a szálloda. Tágas a lakosztály. Kiváló a kiszolgálás. Isteni a reggeli. Fejedelmi, pazar, lenyűgöző, megismételhetetlen. Abba-hagyhatod. Élvezd a nászutat. Megérdemled. Egy frászt. Kérlek, ne beszélj róla. Mintha meg sem történne. Ne is tudjak róla. Semmiről. Csak a kutyák nevére vagyok kíváncsi. Kérdezd meg Alizt. Hogyan? Apukádtól kapta a törpe snauzereket? Azok? Szürke színűek? Jó tudni. Nahát! Apád, a gróf, kutyákat is tenyészt. Hihetetlen. Én pedig már mindenkit felhívtam. No, mondod? Nem. Nem hiszem el. Viccelsz velem. Komolyan mondom, van bőr a képeteken.

– Marx, Engels, Lenin!

Mit na? Itt vannak az ebek a lábam körül. Tényleg úgy néznek ki. Mit kérdezel? Mint mindig a csütörtök? Most neked nem jó. Utána? Persze, gyere.